

мо слънцето се жени за деня. Месечината, звездитѣ, хората могатъ само да се радватъ на слънцето, т. е. на женѣта и на неговата невеста. Наистина, ние можемъ само да се радваме на тази сватба, на този вътрешенъ процесъ, чрезъ който се внася въ свѣта нѣщо велико и радостно. Когато нѣкой се оплаква отъ своитѣ нещастия, причината за това е, че той никога не е присѣствувалъ на сватбата на слънцето. Ако има нещастни между васъ, азъ ги поканвамъ още утре на сватбата на слънцето. Само по този начинъ тѣ ще се обновятъ, ще намѣрятъ истината, която ще ги направи свободни. Веднѣжъ живѣя, мисля и съмъ свободенъ, това е истината за мене. Трѣбва ли сега да ми се доказва, какво нѣщо е истината? — Ама трѣбва да те науча, какъ да живѣешъ. — Ако си майсторъ, готовъ съмъ да те слушамъ. Ако си майсторъ цигуларъ, или великъ художникъ, готовъ съмъ да се уча при тебе. Най-добриятъ учителъ, обаче, е природата. Тя обновява, тя носи миръ за всички живи същества. Стремете се всѣки денъ да придобивате по нѣщо, колкото малка да е тази придобивка. Въ нея има растене, подемя. Учителтъ пита ученика: Колко е $1 + 2$? Ученикътъ отговаря: $1 + 2 = 3$. Какво е разрешилъ ученикътъ съ тази задача? — Нищо не е разрешилъ, защото той не знае отношенията между тия числа. Той казва само, че $3 - 1 = 2$, или $3 - 2 = 1$. Значи, като се намѣрите въ известно противоречие, ще започнете да вадите, за да направите погрѣшката си.

Мнозина мислятъ, че като отидатъ на небето, между ангелитѣ, между възвишенитѣ същества, ще придобиятъ знания. — За онѣзи, които вѣрватъ въ това, така е, но какво ще кажатъ тия, които не вѣрватъ въ съществуването на ангелитѣ? Тѣ поне вѣрватъ, че въ свѣта има мъдри, учени хора. Мислите ли, обаче, че ако единъ неспособенъ човѣкъ отиде при единъ мъдъръ, при единъ ученъ, че той ще се занимава съ него? Ще му каже: Моля, освободете ме, заетъ съмъ, имамъ важна работа. Ученикътъ хора сж като англичанитѣ, не се извиняватъ много на гоститѣ си. Щомъ отидете на гости въ дома на нѣкой англичанинъ, ако е заетъ, той поглежда часовника си, взима шапката си и казва: Извинете! — и си излиза. Никакви обяснения не дава той, че е заетъ, че обещалъ нѣкому срѣща, и не се интересува, ще останете ли въ дома му, или ще си отидете. Българинътъ постѣпва точно обратно: и да е заетъ нѣщо, и да е обещалъ нѣкаква срѣща, щомъ му дойдатъ гости, готовъ е